

# VROUWENOCHTEND SNEEK - LEVEN IS KAMPEREN

Nederlanders staan erom bekend dat ze dol op kamperen zijn. Samen zijn we goed voor zo'n 5,2 miljoen campingvakanties per jaar. De helft daarvan wordt gevierd in eigen land. De andere helft in het buitenland. En 1 op de 10 huishoudens bezit een eigen caravan. Nederland is daarmee Caravanland Nummer 1 in de wereld.

## DE BIJBEL OVER KAMPEREN – HET OT

Vanmorgen gaan we het ook over kamperen hebben. Want wist je dat de Bijbel spreekt over kamperen? Dat er 'n volk is met een grotere kampeerervaring dan wij Nederlanders? En wist je dat de Bijbel ook leert dat wij allemaal in een tent wonen?

We gaan een stukje uit de Bijbel lezen over dat volk met die uitgebreide kampeerervaring. Mozes sprak eens de volgende woorden tot het volk van Israël:

*Denk aan de tocht die de HEER, uw God, u door de woestijn heeft laten maken, veertig jaar lang. Hij wilde u Zijn macht laten voelen en u op de proef stellen, om te ontdekken wat er in uw hart leefde: gehoorzaamheid aan Zijn geboden of niet. U hébt Zijn macht leren kennen: Hij liet u honger lijden en gaf u toen manna te eten, voedsel dat u nooit eerder had gezien en uw voorouders evenmin. Zo maakte Hij u duidelijk dat een mens niet leeft van brood alleen, maar van alles wat de mond van de HEER voortbrengt. Veertig jaar lang raakten uw kleren niet versleten en zwollen uw voeten niet op.*  
*Deuteronomium 8:2-4 NBV*

Het gaat hier over een complete bevolking met een kampeerervaring van maar liefst 40 jaar! Gedurende al die jaren trokken ze door woestijnachtig gebied. Hun reisdoel was het Beloofde Land. Het land dat God aan hun voorvaders - aan Abraham, Izaäk en aan Jakob - had beloofd. Die woestijn moet je je voorstellen als een bergachtig, vaak moeilijk begaanbaar gebied. Overdag was het vaak bloedheet met weinig schaduw, maar 's nachts kon het koud zijn. Water was schaars. Verder was het er veelal dor, droog en stoffig. Geen gemakkelijke reis voor 't volk Israël in die 40 jaar.

Onderweg overnachtte men in tenten. En God was bij hen. Overdag in een wolkkolom die voor hen uit trok en de weg wees. En 's nachts in een vuurkolom die het tentenkamp verlichtte. God voorzag Zijn volk in alles wat ze nodig hadden: voedsel, water, kleding die niet sleet en voeten die niet zwollen. God zorgde voor de Israëlieten. En Hij woonde onder hen in een soort mobiele tempel, de tabernakel. Eigenlijk was dit ook een soort tent.

KORTOM: De Israëlieten waren pelgrims (*mensen die een reis maken naar een heilige plaats*) op reis naar het Beloofde Land. Dat was hun reisdoel. En die pelgrimsreis verliep niet altijd vlekkeloos. Immers God had duidelijk gezegd dat er

zegen op het volk rustte zolang ze naar Zijn geboden handelden. Maar ook het dat Hij hen zou straffen als ze Hem ongehoorzaam waren.

Wij lijken in veel opzichten op het volk Israël. Wij - gelovigen uit de volken - zijn net als de Israëlieten pelgrims. Ook wij trekken als het ware door een woestijn, die een beeld van de wereld is. En ook voor ons is het niet een gemakkelijke reis. Want deze wereld lijkt in veel opzichten op een woestijn: de weg is vaak moeilijk begaanbaar en de omstandigheden zwaar. Allemaal krijgen we te maken met zorgen en verdriet, met ziekte en ouderdom of met weerstand omdat we Jezus willen volgen. Al in de Bijbel werden christenen vervolgd. Het hoeft ons niet te verbazen als wij er ook mee te maken gaan krijgen. De Heere God heeft het immers in Zijn Woord voorzeggd.

KORTOM: De Bijbel leert ons eigenlijk wat een bekende spreuk samengevat zegt: *God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst.*

Maar, en dat is onze troost, we reizen - net als het volk Israël - met een doel voor ogen: het Beloofde Land, ons eeuwig Thuis. De Here Jezus heeft daarover gezegd dat Hij een plaats voor ons bereid, in het Vaderhuis:

*Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op Mij. In het huis van Mijn Vader zijn veel kamers; zou Ik anders gezegd hebben dat Ik een plaats voor jullie gereed zal maken? Wanneer Ik een plaats voor jullie gereedgemaakt heb, kom Ik terug. Dan zal Ik jullie met Me meenemen, en dan zullen jullie zijn waar Ik ben. Joh. 14:1-3 NBV*

Ons reisdoel is het Vaderhuis. Misschien kent u dat lied van Jim Reeves ook wel: 'This world is not my home'. De eerste regels van het 1<sup>ste</sup> couplet gaan als volgt:

*This world is not my home I'm just a passing through  
My treasures are laid up somewhere beyond the blue  
The angels beckon me from heaven's open door  
And I can't feel at home in this world anymore*

*Deze wereld is niet mijn thuis. Ik ben gewoon op doortocht  
Mijn schatten liggen ergens achter de hemel  
De engelen wenken me vanuit de open deur van de hemel  
En ik kan me niet meer thuis voelen in deze wereld*

Ik hoop dat u dit lied van harte mee kan zingen... (Gods kind, op reis, taak onderweg)

## **DE BIJBEL OVER KAMPEREN – HET NT**

Paulus heeft er ook over geschreven dat wij pelgrims zijn, mensen zonder vaste woon - of verblijfplaats. Die onderweg zijn naar een hemelse eindbestemming.

*Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten. Filippenzen 3:20 NBG*

Wij zijn hemelburgers! Leven op aarde betekent voor gelovigen eigenlijk kamperen!

Ik wil graag samen met u nog een belangrijk gedeelte uit de Bijbel lezen dat over kamperen gaat: 2 Korintiërs 5:1-8 (NBV). Zie bijlage!

Hier noemt Paulus ons lichaam een aardse tent. Dus dit lijf van mij is een tent waar ik tijdelijk in mag wonen. Dit bevestigt opnieuw dat wij aan het kamperen zijn. En dat we onderweg naar ons eeuwig Huis!

### **PARALLELEN MET HET VOLK ISRAEL**

De Israëlieten waren pelgrims en trokken door de woestijn. Hun eindbestemming was het Beloofde Land. Onderweg woonden ze in tenten. En de Here God woonde in hun midden in een hele mooie en speciale tent, de tabernakel.

Ook wij zijn pelgrims en trekken door de woestijn, dat is deze wereld. En onze eindbestemming is het Vaderhuis, door Jezus aan ons beloofd. Ook wij verblijven in tenten. Want Paulus noemt ons lichaam immers een aardse tent!

En wat zo mooi is. Paulus leert ook dat ons lichaam een tempel van de Heilige Geest is (1 Kor. 6:19). God woont dus door Zijn Geest in ons. En ons lichaam is een aardse tent. Dat betekent dus dat God er dus opnieuw voor kiest om in 'een tent' te wonen. Waarom kiest Hij daarvoor? Omdat Hij bij ons wil zijn en in ons wil wonen.

### **STERVEN IS HET AFBREKEN VAN EEN TENT**

We hebben net gelezen hoe Paulus ons lichaam beschrijft als een aardse tent. En hoe hij het sterven van de mens vergelijkt met het afbreken van die tent. Net zoals je bij het afbreken van een tent pin voor pin uit de grond trekt, zo gaat het ook met ons lichaam. Naarmate we ouder worden, raakt ons lichaam in verval en worden we langzaam maar zeker losgemaakt van dit aardse leven. Paulus schrijft het volgende:

*Ik word naar twee kanten getrokken: enerzijds verlang ik ernaar te sterven en bij Christus te zijn, want dat is het allerbeste; anderzijds is het omwille van u beter dat ik blijf leven.*  
*Filippenzen 1:23-24 NBV*

Het woordje 'sterven' is hier de vertaling van *ana-lusai*, en dat betekent letterlijk het 'losmaken' van de touwen van een tent! Sterven betekent volgens Paulus dus: je tent opbreken en je intrek nemen in het Vaderhuis. Wat een geweldige troost en vooruitzicht voor allen die in de Here Jezus geloven, die Hem liefhebben en volgen.

En weet je. Tenten zijn kwetsbaar. Als je een tent veel gebruikt en deze blootstelt aan allerlei omstandigheden, dan slijt deze, gaan er onderdelen kapot, enzovoort. En dat tenten kwetsbaar zijn, wordt nog zichtbaarder wanneer er noodweer over een camping getrokken is. De ravage kan groot zijn: vernielde en gehavende tenten. In feite is dat ook zo met ons aardse leven. We zijn kwetsbare wezens. Onze tent, ons lijf, krijgt heel wat te verduren en wordt langzaam maar zeker afgebroken. Misschien merk je dat proces van verandering in je leven al. Het gehoor wordt

minder, slijtage aan de gewrichten en noem maar op. En soms kan er ook ineens een storm opsteken die verwoestende schade aanricht. Die soms in een klap de hele tent van z'n plek wegrukt. Een dodelijke ziekte, een ongeval.

Het is de realiteit van dit leven. We zijn aan het kamperen en dat heeft een tijdelijk aard. Maar het geweldige is dat ons perspectief het Vaderhuis is dat voor ons ligt. Ons eeuwig Thuis. Het moment van onze vereniging met onze God en Vader.

Het moment komt dat ons lichaam - onze aardse tent - wordt verwisseld met onze eeuwige woning bij God. En daarmee komt sterven in een ander licht te staan: **AFBRAAK WORDT NIEUWBOUW!!!**

## **ONS PERSPECTIEF**

Wat een geweldig perspectief hebben wij! Een hoopvolle toekomst, een eeuwig Thuis, leven met God tot in alle eeuwigheid. Dat is Gods plan met ons!

Moeilijke en pijnlijke omstandigheden kunnen ons terneerdrukken. Maar we hebben een geweldig perspectief. We mogen leren om over onze omstandigheden heen te kijken en vooruit te blikken op wat komen gaat. Dat is een bron van troost, moed en kracht. Is dat makkelijk? Nee, absoluut niet. Het is vaak een worsteling. Maar wat geweldig dat Gods Geest in ons woont en zal ons helpen! En dat we elkaar hebben! En denk eens aan de heerlijke woorden van Paulus in Romeinen 8:18 (NBV):

*Ik ben ervan overtuigd dat het lijden van deze tijd in geen verhouding staat tot de luister (heerlijkheid) die ons in de toekomst zal worden geopenbaard.*

Wat een geweldige bemoediging. Af en toe spreek ik deze woorden wel eens hardop uit voor mezelf. En ik merk dat het me goed doet en sterkt. Is dat niet de kracht die uitgaat van Gods Woord? Het hardop proclameren doet zoveel met onze geest. Als we een zware last te dragen hebben, een kruis op onze schouders. Als het lijkt alsof onze tocht door de woestijn vooral bestaat uit een zandhappen met maar weinig oases. Weet dan dat Hij er steeds bij is! Dat Hij onze schouders wil sterken zodat we het kunnen dragen ook al hebben we soms het gevoel dat we eronder bezwijken. Ook zo'n krachtige (maar ook moeilijke) belofte van Paulus lezen we in 1 Kor. 10:

*U hebt geen beproevingen te doorstaan die niet voor mensen te dragen zijn. God is trouw en zal niet toestaan dat u boven uw krachten wordt beproefd: Hij geeft u mét de beproeving ook de uitweg, zodat u haar kunt doorstaan. 1 Korintiërs 10:13 (NBV)*

Lange tijd geleden las ik een interview in de Visie met een jongeman. Hij was toen ergens in de 20 en leed aan de ongeneeslijke taaislijmziekte waardoor hij niet oud zou worden. Zijn hobby was astronomie en hij sprak de volgende woorden:

*Als ik met een sterrenkijker inzoom op één ster, zie ik alleen die ene ster maar. Zodra ik uitzoom, zie ik ook alle sterren eromheen. Je kunt dat vergelijken met het leven:*

*als ik me focus op mijzelf, zie ik alleen mijn eigen problemen. Zodra ik uitzoom, worden de sterren kleiner, maar zie ik wél het grote geheel: al die andere sterren én Gods totaalplan. Dan worden mijn eigen problemen ineens veel kleiner.*

Een ontroerend getuigenis met zo'n waardevolle les. Zoomen we in op onszelf, op onze problemen? Of kijken we ook verder dan ons eigen leven en richten we ons op het grote perspectief, op Gods totaalplan met ons leven?

### **JEZUS GING ONS VOOR**

En wat zo mooi en bemoedigend is: er is iemand die ons is voorgegaan en dat is de Here Jezus Zelf. Hij droeg Zijn kruis en hield stand vanwege de heerlijkheid die voor Hem lag. En Hij is zo'n krachtig voorbeeld voor ons!

*Laten we vastberaden de wedstrijd (pelgrimstocht) lopen die voor ons ligt. Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof: denkend aan de vreugde die voor Hem in het verschiet lag, liet Hij zich niet afschrikken door de schande van het kruis. Hij hield stand en nam plaats aan de rechterzijde van de troon van God.* *Hebreeën 12: 1b-2 NBV*

### **BROOD VOOR ONDERWEG**

Weer even over kampeervakanties. Bij kampeervakanties horen heerlijke verse warme broodjes. De kaiserbroodjes van Duitsland, het knapperige stokbrood van Frankrijk. Destijds in de woestijn - tijdens die 40 jaar lange kampeertocht - kende het volk Israël ook een specialiteit. Elke dag vers brood, rechtstreeks uit de hemel. God liet het namelijk elke dag manna regenen. 's Ochtends lag het in de woestijn als een laagje rijp op de aarde. Men moest het zelf verzamelen zoveel men nodig had om er brood van bakken. Het was nodig om te kunnen overleven. Het staat in Exodus 16.

Dit manna verwijst naar de Here Jezus. Hij noemt Zichzelf het levende Brood dat uit de hemel is neergedaald. En zoals het volk Israël elke dag opnieuw dat manna nodig had om van te leven, zo hebben wij elke dag het levende Brood nodig om geestelijk te kunnen leven. Dat betekent een dagelijkse wandel met de Here Jezus. Hij is Degene die ons helpt om onze pelgrimstocht op aarde te volbrengen.

Van die geschiedenis met dat manna kunnen wij veel leren voor onze pelgrimstocht.

### **KWAKKELS EN MANNA**

Tijdens hun pelgrimstocht door de woestijn klaagde het volk Israël bij Mozes. Ze hadden honger en dachten aan het vlees en brood dat ze in Egypte hadden gegeten. Blijkbaar waren ze vergeten hoe zwaar ze te lijden hadden gehad onder Farao's regiem en hoe God hen op wonderlijke wijze had gered. En wat doet God? Ondanks het gemopper is God zo genadig dat Hij de Israëlieten voorziet in voedsel, in brood en in vlees:

*De HEER zei tegen Mozes: 'Ik zal voor jullie brood uit de hemel laten regenen. De mensen moeten er dan elke dag op uit gaan om net zo veel te verzamelen als ze voor die dag nodig hebben. Daarmee stel Ik hen op de proef: Ik wil zien of ze zich aan Mijn voorschriften houden.* Exodus 16:4 NBV

*'Ik heb gehoord hoe de Israëlieten zich beklagen. Zeg tegen hen: "Wanneer de avond valt zullen jullie vlees eten, en morgenochtend brood in overvloed. Dan zullen jullie inzien dat Ik, de HEER, jullie God ben."'* Diezelfde avond kwamen er grote zwermen kwartels aangevlogen, die in het kamp neerstreken, en de volgende morgen lag er overal rond het kamp dauw. Exodus 16:12-13 NBV

Ondanks hun ondankbaarheid en geklaag, geeft God Zijn volk te eten. Wat opvalt is dat de kwakkels **'s avonds** neerstreken **in het tentenkamp**. De Israëlieten konden deze kwakkels eten terwijl ze bij elkaar waren. Het was iets wat ze samen deden. Maar het manna viel **in de morgen** en **rondom, dus buiten het tentenkamp**. Om manna te verzamelen moesten de Israëlieten zich verspreiden, ieder persoonlijk.

Twee lessen voor ons. (1) We hebben het nodig om bij elkaar te komen, om samen geestelijk gevoed te worden, om de Heer te prijzen, Zijn Woord tot ons te nemen en elkaar aan te moedigen op onze pelgrimsreis. Denk aan samenkomsten op zondag maar ook aan doordeweekse ontmoetingen bijvoorbeeld aan de Bijbelkring. Die samenkomsten zijn een belangrijke stimulans voor onze omgang met God. En wat hebben we die momenten nodig terwijl we onderweg zijn als pelgrims!

Maar dat is niet genoeg. (2) We hebben het óók nodig om zelf manna te rapen, om persoonlijk tijd met de Heer door te brengen en ons te voeden met het Levende Brood. Niet af en toe, maar **elke dag opnieuw**, zoals de Israëlieten **elke morgen** het manna moesten rapen om er brood van te bakken. En zoals ons lichaam iedere dag voedsel nodig heeft, heeft onze geest ook elke dag van dat Levende Brood nodig. Overigens, liet God geen kant en klare broodjes uit de hemel regenen: het volk moest er zelf moeite voor doen om er iets lekkers van te maken. Tijd met de Heer doorbrengen gaat ook niet vanzelf, daar moeten we moeite voor doen. Maar als je hebt ontdekt hoe kostbaar dat is, kun je het David nazeggen:

*Proef, en geniet de goedheid van de HEER, gelukkig de mens die bij Hem schuilt.* Psalm 34:9 NBG

## **AFSLUITING**

Tot slot wens ik u een gezegende pelgrimsreis toe! En het is mijn grote verlangen dat wij de geur van Christus mogen verspreiden. En dat de groep pelgrims onderweg zal aanzwellen. Dat er velen met ons zullen binnengaan in het Vaderhuis met zijn vele woningen.

Zullen we de Heer samen danken?